

Šest

Probudila jsem se ze znepokojivých, dráždivých snů, na které jsem si nedokázala vzpomenout.

Za oknem se klenula modrá obloha, ne ta bílá poklice jako včera. Vánice se přehnala. V časném slunci v mohutných polštářích na trávniku i ve větvích vysokých borovic jiskřil čerstvý sníh. V dálce se lesklo moře.

Safírové moře jako safírové oči. Ach bože. Je tu Tyler Nelson.

Převlékla jsem se z pyžama do roztomilých flanelových kalhot a černé mikiny Henley. Než jsem zamířila dolů, ještě jsem si rychle stáhla vlasy. Naše výzdoba mě přiměla k úsměvu. Není divu, že to babička dělá každý rok. Slavnostní nádech domu dokázal spolehlivě zvednout náladu. Věnce ze stříbrných a modrých vánočních koulí, drejdly rozseté po stolech, nápis Šťastnou Chanuku!, který před pár lety vyrobila trojčata z kartonu a třpytek a který teď visel nade dveřmi – to všechno dodávalo prosinci tu správnou atmosféru.

Když jsem vstoupila do velkého pokoje, uslyšela jsem praskání ohně. Překvapeně jsem se otočila ke krbu a našla Tylera taky ve flanelových kalhotách. Držel litinový kotlík s poklicí a soustředěně na něj zíral.

„Ehm. Dobré ráno?“

Vzhlédl a ve tváři mu zaplála naděje. „Fajn, jsi vzhůru. Je tohle kotlík, že jo?“

„Ehm. Jo. Proč?“

Věnoval mi žalostný pohled. „Kdybych si nedal každý den před polednem kafe, umřel bych. Můžu ho postavit do krbu, ne?“

„No... asi jo?“

Nic dalšího nepotřeboval. Postavil ho do krbu a pohrabáčem se začal štourat v řeřavých uhlících. „Chceš taky?“

„Hm.“ Pobaveně jsem ho sledovala. „Ne. Díky. Snažíš se uvařit vodu?“

„Bylo to buď tohle, nebo jsem mohl držet konvici nad ohněm sám. Což jsem zkusil, ale fakt mě pálila ruka.“

„Páni. Tomu se říká odhodlání. Mohli bychom udělat i ovesnou kaši.“

Rozzářil se. Tak hezky něžně, měkce, jak byl celý zpomalený spánkem a rozcuchaný. „Dobrý nápad.“

Když byla voda dost horká, zalili jsme kávu a instantní ovesnou kaši. Tu jsme navrch posypali skořicí a polili medem. „Jsme regulérní průkopníci,“ prohlásil Tyler šťastně. „Bože, miluju kafe. Je skvělý, že vám ten olej vydržel osm nocí a tak, ale kdybych si měl vybrat zázračně nevysychající zdroj síly, byla by to káva.“

„Jsi závislák,“ pousmála jsem se. Tyler Nelson – větší podivín, než jsem si myslela. „Máš nějaké zprávy od vašich?“

„Jo, budou tu ve tři.“

„Stejně jako moje rodina.“

Snědl lžící kaše a pak zlehka nadhodil: „Mohl bych jít domů.“

„To bys mohl.“ Pokusila jsem se o stejně uvolněný tón. V jasném ranním slunci a bez berličky alkoholu bylo najednou mnohem těžší chovat se nenuceně a otevřeně. „Nebo můžeš zůstat. Nemám zrovna nic urgentního na práci.“ Připadalo mi skoro až pozitivní, nepospíchat na doučování z matiky, na směnu v kavárně nebo k domácím úkolům.

„Jak lenivý život!“